

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1365/2021
21.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Биљане Синановић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Александра Каченкова, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К. бр 178/20 од 22.06.2021. године и Апелационог суда у Нишу 16 Кж1 594/2021 од 08.10.2021. године, у седници већа одржаној дана 21.12.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Каченкова, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К. бр 178/20 од 22.06.2021. године и Апелационог суда у Нишу 16 Кж1 594/2021 од 08.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К. бр 178/20 од 22.06.2021. године окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 4 године. Истом пресудом окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка, те да плати Основном јавном тужилаштву у Врању износ од 31.000,00 динара, суду на име паушала износ од 5.000,00 динара и на име трошкова за приступ вештака износ од 10.114,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док је оштећени ББ ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 16 Кж1 594/2021 од 08.10.2021. године, поводом жалбе браниоца окривљеног АА, а по службеној дужности преиначена је пресуда Основног суда у Врању К. бр 178/20 од 22.06.2021. године само у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд у Нишу окривљеног АА за кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. Кривичног законика за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од 2 године, док је жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног, адвокат АА, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и предмет врати на поновно одлучивање или да након што из списка предмета издвоји незаконите доказе побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости истиче да је првостепеном пресудом учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са образложењем да се пресуда Основног суда у Врању К. бр. 178/20 од 22.06.2021. године заснива на доказима на којима се по одредбама овог законика не може заснивати. Као незаконит доказ, бранилац у поднетом захтеву означава записник о увиђају са лица места од 14.09.2019. године у који је, према наводима браниоца, унето обавештење примљено од сведока-оштећеног, где се оштећени изјаснио да не зна да ли му је нешто отуђено, то јест које су му ствари одузете, што је по ставу браниоца супротно члану 16. ЗКП, и да није могао бити испитан ни као сведок на главном претресу 28.10.2020. године јер није имао сазнања о одузетим стварима, због чега овакав записник представља незаконит доказ на коме се пресуда не може заснивати. Осим тога у записнику није јасно наведено са ког катанца је узет брис за вештачење па, по мишљењу одбране, овај записник није сачињен у складу са одредбом члана 233. став 3. ЗКП.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА се по оцени Врховног касационог суда не могу прихватити као основани.

Из списка предмета и то записника о увиђају места догађаја сачињеног дана 14.09.2019. године произилази да је овлашћено службено лице по овлашћењу Основног јавног тужиоца у Врању предузело увиђај, да је пре предузимања увиђаја констатовано да се на место догађаја изашло поводом обавештења ББ, који је пријавио да је током ноћи од стране НН лица улажено у горњи део куће и помоћне просторије, да не зна да ли је нешто отуђено, а догађај је пријављен дана 14.09.2019. године у 06,50 минута о чему је обавештен Основни јавни тужилац који је вршење увиђаја поверио полицији и увиђајна екипа је на лицу места констатовала шта је том приликом непосредно опазила.

Дакле, наведени записник о увиђају не садржи обавештење примљено од грађана у смислу саслушања оштећеног и изјашњења на околности кривичног дела, већ

су у записник о увиђају унете само чињенице у питању података у вези места где се налази кућа оштећеног где је извршено обијање, што је оштећени и показао радницима полиције на лицу места.

Неосновано бранилац указује да је записник о увиђају сачињен противно законској одредби члана 233. став 3. ЗКП јер из предметног записника произилази да су у записник о увиђају унети сви важни подаци и уз записник је сачињен извештај о форензичком прегледу лица места као и фотодокументација.

Наиме, овлашћена службена лица полиције предузела су увиђај, који су обавили по претходном налогу надлежног јавног тужиоца, и тиме су поступили у свему у складу са одредбом члана 232. став 1. у вези члана 133. и 136. ЗКП и члана 233. став 3. ЗКП, па су супротни наводи браниоца изнети у захтеву за заштиту законитости оцењени као неосновани.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић